

Sygn. akt III CO 12/03

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2003 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący)

SSN Maria Grzelka (sprawozdawca)

SSN Marek Sychowicz

w sprawie z powództwa L. D.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "D." w K.

o wykonanie umowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 sierpnia 2003 r.,

na skutek skargi powoda o wznowienie postępowania

zakończanego postanowieniem Sądu Najwyższego

z dnia 21 listopada 2001 r., sygn. akt III CKN 563/00

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2001 r. Sąd Najwyższy odrzucił jako niedopuszczalną kasację powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego w K. z dnia 29 października 1998 r. II Ca .../98 w sprawie przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej „D.” w K. o wykonanie umowy uznając, że wartością przedmiotu zaskarżenia w kasacji była kwota 2 400,- złotych wymieniona w pozwie a nie, wskazana w trybie uzupełnienia braków formalnych kasacji, kwota 12 133,34 złotych. Prawną podstawą orzekania o niedopuszczalności kasacji był art. 393 pkt 1 k.p.c. w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 24 maja 2000 r. (Dz. U. Nr 48, poz. 554), zgodnie z którym kasacja nie przysługuje w sprawach o świadczenia, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięć tysięcy złotych. Powyższy przepis znajdował zastosowanie w myśl reguł przewidzianych w art. 5 ust. 2 i art. 6 ustawy zmieniającej z dnia 24 maja 2000 r., ponieważ wyrok zaskarżony kasacją wydany został przed dniem 1 lipca 2000 r.

W dniu 24 lipca 2003 r. powód wystąpił do Sądu Najwyższego ze skargą o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 czerwca 2003 r. SK 15/03 (Dz. U. Nr 109, poz. 1035), mocą którego orzeczono, o niezgodności z Konstytucją art. 401¹ § 1 k.p.c. w zakresie, w którym przepis ten dotyczy wyroków uprawomocniających się z mocą wsteczną po upływie terminu z § 2 na skutek odmowy przyjęcia lub odrzucenia kasacji.

Jako podstawę wznowienia wskazał art. 401¹ k.p.c. zw. związku z art. 190 ust. 4 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy uznał, że skarga powoda o wznowienie postępowania jest niedopuszczalna.

Niezależnie od budzącej wątpliwości kwestii powszechnego obowiązywania tzw. interpretacyjnych orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, o niedopuszczalności skargi przesądzała okoliczność, że postępowanie, którego skarga dotyczy zostało zakończone postanowieniem Sądu Najwyższego, a nie wyrokiem. Tymczasem,

zgodnie z art. 399 k.p.c., mającym zastosowanie na podstawie odesłania przewidzianego w art. 190 ust. 4 Konstytucji, można żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem. Dotyczy to również podstawy wznowienia wprowadzonej w art. 401¹ § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę (art. 410 § 1 k.p.c.). Na marginesie można zauważyć, że skarga powoda nie była oparta na podstawie wznowienia, o której mowa w art. 401¹ § 1 k.p.c., co również stwarzało podstawę do odrzucenia skargi.

Sąd Najwyższy odrzucając kasację stosował przepisy o niedopuszczalności kasacji z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawach o świadczenie obowiązujące do dnia 1 lipca 2000 r. Przepisy te (art. 393 pkt 1 k.p.c.) znajdowały zastosowanie po dacie 1 lipca 2000 r. odnośnie do kasacji od orzeczeń wydanych przed tą datą. W wyroku z dnia 9 czerwca 2003 r. w sprawie SK 5/03 Trybunał Konstytucyjny nie stwierdził niezgodności z Konstytucją przepisów art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. w związku z czym wyrok ten nie nadawał się do subsumowania go pod hipotezę art. 401¹ § 1 k.p.c. ze skutkiem w postaci uznania, że skarga została oparta na ustawowej podstawie wznowienia. W innym wyroku z tej samej daty w sprawie SK 12/03 – (Dz. U. Nr 109, poz. 1036) Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją artykułu 5 ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. ale tylko w zakresie w jakim przepis nie przewiduje regulacji przejściowej dotyczącej przyjęcia do rozpoznania kasacji złożonych przed 1 lipca 2000 r. W niniejszej sprawie instytucja przyjęcia (a ściślej – odmowy przyjęcia) kasacji do rozpoznania nie była podstawą rozstrzygnięcia w postanowieniu Sądu Najwyższego.